Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

19. prosince 2013 *

„Řízení o předběžné otázce — Nařízení (ES) č. 2200/96 — Nařízení (ES) č. 1432/2003 — Zemědělství — Společná organizace trhů — Ovoce a zelenina — Organizace producentů — Podmínky uznání vnitrostátními orgány — Poskytnutí technických prostředků potřebných pro skladování, balení a uvádění produktů na trh — Povinnost organizace vykonávat, v případě svěření svých úkolů třetím společnostem, kontrolu nad plněním uvedených úkolů“

Ve věci C-500/11,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU podaná rozhodnutím High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Spojené království) ze dne 16. září 2011, došlým Soudnímu dvoru dne 23. září 2011, v řízení

**The Queen,** na žádost:

**Fruition Po Ltd,**

proti

**Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health,**

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis (zpravodaj), J.-C. Bonichot a A. Arabadžev, soudci,

generální advokát: N. Wahl,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. února 2013,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Fruition Po Ltd P. Cusickem, solicitor, a H. Mercerem, barrister,

— za vládu Spojeného království J. Beeko a L. Seeboruthem, jako zmocněnci, ve spolupráci s G. Peretzem, barrister,

— za nizozemskou vládu C. S. Schillemans a C. Wissels, jako zmocněnkyněmi,

— za Evropskou komisi B. Schimou a N. Donnellym, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: angličtina.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 23. dubna 2013,

vydává tento

## Rozsudek

1 Projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 11 nařízení Rady (ES) č. 2200/96 ze dne 28. října 1996 o společné organizaci trhu s ovocem a zeleninou (Úř. věst. L 297, s. 1; Zvl. vyd. 03/20, s. 55), ve znění nařízení Rady (ES) č. 2699/2000 ze dne 4. prosince 2000 (Úř. věst. L 311, s. 9; Zvl. vyd. 03/31, s. 31, dále jen „nařízení č. 2200/96“), a čl. 6 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 1432/2003 ze dne 11. srpna 2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 2200/96, pokud jde o podmínky uznání organizací producentů a předběžného uznání seskupení producentů (Úř. věst. L 203, s. 18; Zvl. vyd. 03/39, s. 424).

2 Projednávaná žádost byla podána v rámci sporu společnosti Fruition Po Ltd (dále jen „Fruition“) a Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health (dále jen „ministr“) ve věci rozhodnutí, kterým ministr uvedené společnosti odebral postavení organizace producentů, jež jí bylo přiznáno na základě nařízení č. 2200/96.

### Právní rámec

3 Ustanovení unijního práva použitelná na skutkové okolnosti sporu v původním řízení byla obsažena v nařízení č. 2200/96 a v nařízení č. 1432/2003. Nařízení č. 2200/96 bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 361/2008 ze dne 14. dubna 2008, kterým se mění nařízení (ES) č. 1234/2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty (jednotné nařízení o společné organizaci trhů) (Úř. věst. L 121, s. 1). Nařízení č. 1432/2003 bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Komise (ES) č. 1580/2007 ze dne 21. prosince 2007, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 2200/96, (ES) č. 2201/96 a (ES) č. 1182/2007 v odvětví ovoce a zeleniny (Úř. věst. L 350, s. 1), které bylo zrušeno a nahrazeno prováděcím nařízením Komise (EU) č. 543/2011 ze dne 7. června 2011, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 pro odvětví ovoce a zeleniny a odvětví výrobků z ovoce a zeleniny (Úř. věst. L 157, s. 1).

4 Článek 11 nařízení č. 2200/96 stanovil:

„1. Pro účely tohoto nařízení se ‚organizací producentů‘ rozumí každá právnická osoba:

a) která je založena z podnětu producentů těchto tříd produktů uvedených v čl. 1 odst. 2:

i) ovoce a zelenina;

ii) ovoce;

iii) zelenina;

iv) produkty určené k průmyslovému zpracování;

v) citrusové plody;

vi) skořápkové ovoce;

vii) houby;

b) která má za cíl zejména:

1) zajistit plánování produkce a její přizpůsobení podle poptávky, zejména pokud jde o množství a jakost;

2) podporovat koncentraci nabídky a uvádění produktů vyprodukovaných jejími členy na trh;

3) snižovat produkční náklady a zajišťovat stálost cen producentů;

4) podporovat používání pěstitelských postupů, produkčních technologií a postupů nakládání s odpady šetrných k životnímu prostředí, zejména za účelem ochrany jakosti vod, půdy a krajiny, ochrany a/nebo podpory biologické rozmanitosti;

c) jejíž stanovy zavazují členy této organizace producentů zejména k tomu, že:

1) uplatňují pravidla přijatá organizací producentů ohledně znalosti produkce, produkce samotné, uvádění produktů na trh a ochrany životního prostředí;

2) jsou členem pouze jedné organizace producentů uvedené v písmenu a), pokud jde o produkci jedné z tříd produktů uvedených v písmenu a) daným podnikem;

3) prodávají svou veškerou produkci prostřednictvím organizace producentů.

[…]

4) poskytovat údaje požadované organizací producentů ke statistickým účelům, zejména pokud jde o pěstitelské plochy, sklizená množství, výnosy a přímé prodeje;

5) platit finanční příspěvky stanovené ve stanovách pro potřebu zřízení a doplňování provozního fondu stanoveného v článku 15;

d) jejíž stanovy stanoví:

1) postupy stanovení, přijetí a změny pravidel uvedených v písm. c) bodě 1;

2) předepisování finančních členských příspěvků nezbytných k financování organizace producentů;

3) pravidla umožňující členům organizace producentů kontrolovat demokratickým způsobem svou organizaci a její rozhodnutí;

4) sankce za porušení buď povinností vyplývajících ze stanov, zejména za neplacení finančních příspěvků, nebo pravidel stanovených organizací producentů;

5) pravidla přijímání nových členů, zejména minimální dobu členství;

6) účetní a rozpočtová pravidla nezbytná pro fungování organizace;

e) která byla uznána dotyčným členským státem na základě odstavce 2.

2. Členské státy pro účely tohoto nařízení uznají jakožto organizace producentů všechna seskupení producentů, která o takové uznání požádají, pod podmínkou, že:

a) splňují požadavky stanovené v odstavci 1 a prokáží, vedle jiných zdůvodnění, že sdružují minimální počet producentů a pokrývají minimální objem tržní produkce, stanovený postupem podle článku 46;

b) skýtají dostatečnou záruku provádění, trvalosti a účinnosti jejich činností;

c) své členy účinně připravují na získávání technické pomoci nezbytné pro používání pěstitelských postupů šetrných k životnímu prostředí;

d) svým členům účinně poskytují technické prostředky nezbytné ke skladování, obalové úpravě a uvádění produktů na trh a zajišťují řádné obchodní a rozpočtové řízení úkolů, jež na sebe převzali.

[…]“

5 Článek 15 nařízení č. 2200/96 stanovil podmínky poskytnutí finanční podpory Společenství organizacím producentů, které zřizují provozní fond. Článek 48 uvedeného nařízení stanovil, že Evropská komise k uvedenému nařízení přijme prováděcí opatření. V tomto ohledu je nařízením Komise použitelným na skutkové okolnosti dotčené v původním řízení nařízení č. 1432/2003.

6 Článek 6 nařízení č. 1432/2003 stanovil:

„1. Členské státy se ujistí, že organizace producentů mají k dispozici zaměstnance, infrastrukturu a vybavení nutné k dosažení cílů uvedených v článku 11 nařízení […] č. 2200/96 a k zajištění jejich nezbytného fungování, zejména:

— znalost produkce jejich členů,

— třídění, skladování a balení produkce jejich členů,

— obchodní a rozpočtové řízení,

— centralizované účetnictví a fakturační systém.

2. Členské státy stanoví podmínky, za kterých může organizace producentů svěřit plnění úkolů stanovených v článku 11 nařízení […] č. 2200/96 třetím stranám.“

7 V tomto ohledu je třeba uvést, že Spojené království Velké Británie a Severního Irska nestanovilo podmínky, za kterých může organizace producentů svěřit plnění úkolů stanovených v článku 11 nařízení č. 2200/96 třetím stranám.

## Spor v původním řízení a předběžné otázky

8 V závěru roku 2003 společnost Fruition požádala příslušné britské orgány o uznání za organizaci producentů v kategorii „všechny druhy ovoce“. Společnost Fruition ve své žádosti o uznání za organizaci producentů poskytla zejména následující informace týkající se její struktury, jejích rozhodovacích procesů a jejích zařízení:

„[Fruition] nemá mateřskou společnost nebo dceřiné společnosti, ale uzavřela obchodní dohodu se společností Northcourt Group Ltd. [dále jen ‚Northcourt‘]; většina jejích členů (ale ne všichni) náleží též ke [společnosti Fruition]. [Northcourt] používá jako obchodního zástupce společnost Worldwide Fruit [dále jen ‚WWF‘], ve které má 20% podíl. Zaměstnanci společnosti WWF pro marketing, technické služby, zajišťování kvality, výpočetní techniku, plánování a administrativní činnosti poskytují služby [společnosti Fruition].

[…]

Provozní rozhodnutí jsou přijímána představenstvem, které je jmenováno a voleno z členů. […] Hlasovací práva členů se stanoví podle produkční kapacity členů [Fruition]; u jednoho člena však nesmí přesáhnout 10 % celkového počtu hlasů.

[…]

Plány týkající se skladování a balení a marketingové plány stanoví zaměstnanci společnosti WWF a schvalují je [společnosti] [Northcourt] a [Fruition]. Služby skladování a balení pro sto členů, kteří tvoří [společnost Fruition], jsou zajišťovány v přibližně třiceti hlavních skladech a deseti hlavních balírnách; všechny jsou vlastněny jednotlivými členy […].

[…]

[Společnost Fruition] nevlastní pozemky nebo nemovitosti – veškeré činnosti v oblasti skladování a balení se uskutečňují v zařízeních členů […] [Fruition] do těchto zařízení dodala některé vybavení pro balení a vybavení určené ke zlepšení skladování […]“.

9 V návaznosti na tuto žádost o uznání příslušné britské orgány provedly u společnosti Fruition kontrolu. Vypracovaly rovněž kontrolní zprávu, která konstatovala existenci obchodní dohody uzavřené se společnosti Northcourt s cílem využívat služby společnosti WWF a bylo v ní uvedeno, že společnost Fruition má pouze dva přímé zaměstnance, provozního vedoucího a jeho osobního asistenta, kteří pracovali na částečný pracovní úvazek.

10 V prosinci roku 2003 tyto orgány na základě nařízení č. 2200/96 uznaly společnost Fruition za organizaci producentů. V návaznosti na to společnost Fruition mohla získat podporu Společenství, o kterou žádala a která byla spravována uvedenými orgány a byla přidělována pouze producentům seskupeným v organizacích producentů.

11 V letech 2004 a 2005 stejné orgány vypracovaly další dvě kontrolní zprávy, ve kterých bylo konstatováno, že organizace producentů Fruition splňovala podmínky uznání.

12 Ministr rozhodnutím ze dne 10. července 2006 společnosti Fruition odebral postavení organizace producentů zejména z důvodu, že činnosti, které měly být zajišťovány touto společností, byly téměř zcela zajišťovány externě a že tato společnost neposkytla dostatečné důkazy o tom, že tyto externě zajišťované funkce kontrolovala. Toto rozhodnutí bylo přijato v návaznosti na audit Komise, která došla

k závěru, že několik britských organizací producentů, mezi nimi Fruition, nesplňovalo kritéria uznání stanovená v nařízení č. 2200/96. Pokud jde konkrétně o společnost Fruition, Komise v zásadě dospěla k následujícímu závěru:

„101 členů [Fruition] vlastní téměř všechny podíly [společnosti Northcourt]. Sama tato společnost vlastní 50 % podílů [ve společnosti WWF]. Zbývajících 50 % vlastní společnost vlastněná zemědělci z Nového Zélandu. Mezi touto společností a [Fruition] nebyla uzavřena žádná dohoda.

Společnost WWF uvádí na trh téměř celou produkci [společnosti Fruition]. WWF je rovněž zodpovědná za organizaci dopravy, třídění, balení a kontrolu kvality veškeré produkce na účet [společnosti Fruition]. Společnost WWF rovněž poskytuje technické služby a fakturaci. WWF účtuje [společnosti Fruition] za výše uvedené služby přibližně 150 000 [liber (GBP)]. Je zřejmé, že WWF je jádrem celé organizace a uskutečňuje všechny činnosti, které by obvykle měla vykonávat organizace producentů.

Útvary Komise jsou toho názoru, že [Fruition] nesplňuje podmínky vyžadované pro její uznání, jelikož její činnosti jsou vykonávány společností WWF, aniž ji tím společnost Fruition pověřila. Kromě toho rovněž přetrvává problém týkající se struktury v tom smyslu, že producenti sdružení ve společnosti Fruition nemají většinu hlasů, která by jim umožnila ovlivňovat rozhodnutí společnosti WWF, což je v rozporu s čl. 11 odst. 1 písm. d) bodem 3 nařízení č. 2200/96.“

13 Ministr dopisem ze dne 7. dubna 2008 potvrdil své rozhodnutí o odebrání ze dne 10. července 2006 a zamítl odvolání proti tomuto rozhodnutí podané společností Fruition v rámci interního správního řízení použitelného ve Spojeném království.

14 Společnost Fruition podala proti tomuto rozhodnutí dne 2. července 2008 žalobu na přezkum legality k předkládajícímu soudu. Na podporu své žaloby Fruition zpochybňuje, že nařízení č. 2200/96 vyžaduje, aby organizace producentů měla kontrolu nad činnostmi, které zajišťuje externě, a tvrdí proto, že ve věci v původním řízení splnila kritéria uznání stanovená tímto nařízením.

15 Předkládající soud po vyslechnutí účastníků řízení a zkoumání důkazů, které mu byly předloženy, konstatoval zejména následující skutečnosti.

16 Pokud jde o smluvní vztah mezi společnostmi Fruition a Northcourt, předkládající soud zjistil, že od ledna roku 2004 existoval návrh obchodní dohody, který nikdy nevstoupil v platnost; cílem této dohody bylo umožnit organizaci producentů, aby splnila podmínky nařízení č. 2200/96 a byla provozována pod výlučnou kontrolou společnosti Northcourt Vzhledem k neexistenci písemné dohody předkládající soud dospěl k závěru, že skutečný smluvní vztah mezi společnostmi Fruition a Northcourt musí být stanoven na základě transakcí sjednaných mezi těmito dvěma subjekty. Uvedený soud uvedl, že ani mezi společnostmi Fruition a WWF neexistovala písemná dohoda.

17 Pokud jde o vztah mezi společnostmi Northcourt a WWF, předkládající soud konstatoval, že v roce 2000 byla uzavřena dohoda, která společnosti WWF umožňovala kontrolovat společnost Northcourt stejným způsobem, jakým návrh dohody z roku 2004 stanovil kontrolu společnosti Northcourt nad společností Fruition.

18 Předkládající soud kromě toho mohl uvést, že společnost Northcourt byla v praxi povinna plnit pokyny společnosti Fruition, jelikož členové Fruition vlastnili 93% podíl Northcourt a všichni členové představenstva byli členy Fruition. Konstatoval rovněž, že Northcourt kontrolovala rozhodnutí společnosti WWF, jelikož je nesporné, že k datu rozhodnutí o odnětí uznání držela 50% podíl ve WWF, nikoliv 20%, jak bylo uvedeno v žádosti společnosti Fruition o uznání, a rozhodnutí musela být přijímána jednomyslně. Předkládající soud mimoto uvedl, že žádný poznatek neprokazoval, že Northcourt nebo WWF přijaly smluvní závazek, že jim Fruition bude dávat pokyny; takový projev vůle podle něj nevyplývá z písemné smlouvy ani z vysvětlení obsažených v jakémkoliv dokumentu ve spisu.

19 Předkládající soud konečně rozhodl, že vazba spojující společnost Fruition a společnosti Northcourt a WWF spočívala v tom, že činnosti těchto subjektů byly uskutečňovány na základě konsenzu a že patrně docházelo k vzájemným ústupkům. Tento soud uvedl, že společnost WWF akceptovala rozhodnutí společnosti Fruition, i když tato rozhodnutí bylo možné považovat za rozhodnutí, která byla v rozporu s jejími vlastními obchodními zájmy. V konečném důsledku, vzhledem k vzájemnému překrývání podílů a skutečnosti, že společnost Fruition držela 93% podíl ve společnosti Northcourt, a společnost Northcourt držela 50% podíl ve společnosti WWF, smluvní strany jednaly na základě konsenzu, což zjevně nemusí znamenat, že společnost Fruition mohla pokaždé prosadit svůj názor.

20 Na základě těchto skutkových zjištění se předkládající soud domníval, že otázka položená ve věci v původním řízení se z hlediska unijního práva v zásadě týká určení, zda nařízení č. 2200/96 implicitně vyžaduje, aby organizace producentů dávala pokyny externím dodavatelům na základě smluvní dohody, nebo naopak postačuje, že vzájemná závislost kapitálu těchto subjektů jim umožňuje, aby fungovaly na základě konsenzu. Předkládající soud považuje argument ministra, podle kterého se jedná o porušení článku 11 tohoto nařízení, pokud organizace producentů přenese řízení všech činností, včetně kontroly nad tímto řízením, na externí subjekt, za relevantní, ale považuje za obtížné určit, v jakém rozsahu a jakým způsobem musí být kontrola zachována a zda vzájemná závislost kapitálových podílů ve věci v původním řízení splňuje požadavky unijního práva.

21 Za těchto podmínek se High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) V případě, kdy:

a) členský stát uznal subjekt za organizaci producentů ve smyslu článku 11 nařízení Rady č. 2200/96;

b) cíle a stanovy tohoto subjektu splňují požadavky článku 11 nařízení č. 2200/96;

c) producenti, kteří jsou členy subjektu, byli příjemci všech služeb, které obvykle musí poskytovat organizace producentů v souladu s článkem 11 nařízení č. 2200/96; a

d) subjekt využíval podnikatele, aby poskytovali významnou část těchto služeb,

je třeba vykládat článek 11 nařízení č. 2200/96 v souladu se zásadou právní jistoty v tom smyslu, že subjekt musí mít nad podnikateli určitou míru kontroly?

2) V případě kladné odpovědi na první otázku, jakou míru kontroly článek 11 nařízení č. 2200/96 vyžaduje?

3) Konkrétně, je možné mít za to, že subjekt disponoval mírou kontroly případně požadovanou článkem 11 nařízení č. 2200/96, pokud

a) podnikateli byli:

(1) společnost, ve které 93% podíl drží členové subjektu, a

(2) společnost, ve které 50% podíl drží prvně uvedená společnost a jejíž stanovy stanovily, že se rozhodnutí přijímaná společností přijímají jednomyslně;

b) žádná ze společností nepodléhá smluvnímu závazku řídit se pokyny vydanými subjektem, pokud jde o dotčené činnosti; ale

c) subjekt a podnikatelé v důsledku výše uvedeného rozdělení kapitálu jednali na základě konsenzu?

4) Je pro zodpovězení výše uvedených otázek relevantní, že:

a) článek 6 odst. 2 nařízení [č. 1432/03] v rozhodné době z hlediska skutkového stavu výslovně stanovil, že ‚členské státy [měly stanovit] podmínky,' za kterých může organizace producentů svěřit plnění svých úkolů třetím stranám, a že

b) členský stát uvedený v [první] otázce […] v rozhodné době takové podmínky nestanovil?"

**K předběžným otázkám**

22 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je to, zda článek 11 nařízení č. 2200/96 musí být vykládán v tom smyslu, že proto, aby organizace producentů, která třetím stranám svěřila výkon činností, které jsou podstatné pro její uznání podle tohoto ustanovení, mohla splňovat podmínky uznání stanovené uvedeným ustanovením, je povinna zachovat si nad tímto výkonem kontrolu, a případně v jaké míře musí být tato kontrola zachována.

23 Úvodem je třeba uvést, že žádné ustanovení tohoto nařízení nebrání tomu, aby činnosti stanovené v článku 11 nařízení byly zajišťovány externě.

24 V tomto ohledu je třeba uvést, že bod 7 odůvodnění nařízení č. 1432/2003 stanoví možnost, že organizace producentů nemusí být schopna zajišťovat přímo a účinným způsobem uskutečnění všech svých činností a čl. 6 odst. 2 tohoto nařízení výslovně stanoví možnost, aby organizace producentů plnění úkolů stanovených v uvedeném článku 11 svěřila třetím stranám.

25 Nicméně takové externí zajišťování nemůže v žádném případě organizacím producentů umožnit, aby se vyvázaly z podmínek, které musí organizace producentů splňovat proto, aby byly za takové organizace na základě článku 11 nařízení č. 2200/96 uznány. Jak totiž vyplývá z tohoto článku, členské státy uznají za organizace producentů ve smyslu tohoto nařízení pouze ty organizace, které splňují podmínky uznání stanovené prvními dvěma odstavci tohoto článku. Mezi těmito podmínkami je i podmínka stanovená v odstavci 2 písm. b) téhož článku, která těmto organizacím stanoví, aby poskytly dostatečnou záruku provádění, trvalosti a účinnosti jejich činností.

26 Podáním žádosti o uznání za organizace producentů ve smyslu uvedeného ustanovení, se totiž tyto organizace zavazují, že budou dodržovat uvedené podmínky pod celou dobu uznání a zavazují se zejména k tomu, že budou efektivně vykonávat základní činnosti, které jim přísluší na základě článku 11 téhož nařízení. Proto je pro zachování jejich postavení organizací producentů nezbytné, aby jakmile jsou uznány, dbaly na splnění všech podmínek uznání v průběhu tohoto období a zejména zajistily účinné provádění svých činností.

27 Pokud by organizace producentů mohla pověřit třetí strany zcela autonomním prováděním základních činností bez jakékoliv kontroly, již by nebyla schopna nepřetržitě dohlížet na dodržování podmínek uznání stanovených v uvedeném článku 11, včetně podmínek, které vyžadují trvalé zajištění efektivního provádění uvedených činností.

28 Pokud jde o míru kontroly vyžadovanou nařízením č. 2200/96, jestliže organizace producentů pověří plněním úkolů, které jsou podstatné pro její uznání na základě článku 11 tohoto nařízení, třetí strany, je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že tato organizace je povinna nepřetržitě dohlížet na dodržování podmínek svého uznání, včetně podmínky trvalého zajišťování účinného provádění jejích činností, tento požadavek kontroly může být splněn pouze tehdy, když tato kontrola uvedené organizaci umožňuje včas a závazným způsobem zasáhnout do tohoto provádění.

29 Takový požadavek kontroly je splněn, pokud smluvní dohoda dotyčné organizaci producentů umožňuje, aby byla i nadále zodpovědná za činnosti zajišťované externě, jakož i za kontrolu celkového řízení takovým způsobem, aby si v konečném důsledku zachovala kontrolní pravomoc a případně možnost včasného zásahu do tohoto provádění po celou dobu trvání dohody.

30 V tomto ohledu pouhá praxe spočívající v tom, že rozhodnutí jsou přijímána na základě konsenzu mezi organizacemi producentů a třetími stranami, které tato organizace využívá, nemůže zajistit splnění požadavku kontroly.

31 Nicméně protože se jedná o zkoumání skutkových a právních situaci, které jsou někdy složité, bude na příslušném vnitrostátním soudu, aby v každém případě – a s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem projednávané věci, včetně povahy a rozsahu činností zajišťovaných externě – ověřil, zda si dotyčná organizace producentů zachovala kontrolu vyžadovanou článkem 11 nařízení č. 2200/96.

32 Z výše uvedených úvah tedy vyplývá, že článek 11 nařízení č. 2200/96 musí být vykládán v tom smyslu, že proto, aby organizace producentů, která třetím stranám svěřila provádění činností, které jsou podstatné pro její uznání podle tohoto ustanovení, mohla splňovat podmínky uznání stanovené tímto ustanovením, je povinna uzavřít smluvní dohodu, která této organizaci umožní, aby byla nadále zodpovědná za toto provádění, jakož i za celkové řízení tak, aby si v konečném důsledku zachovala kontrolní pravomoc a případně možnost včasného zásahu do tohoto provádění po celou dobu trvání dohody. Příslušnému vnitrostátnímu soudu přísluší, aby v každém případě – a s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem projednávané věci, včetně povahy a rozsahu činností zajišťovaných externě – ověřil, zda si dotyčná organizace producentů takovou kontrolu zachovala.

**K nákladům řízení**

33 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení, se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

**Článek 11 nařízení Rady (ES) č. 2200/96 ze dne 28. října 1996 o společné organizaci trhu s ovocem a zeleninou, ve znění nařízení Rady (ES) č. 2699/2000 ze dne 4. prosince 2000, musí být vykládán v tom smyslu, že proto, aby organizace producentů, která třetím stranám svěřila provádění činností, které jsou podstatné pro její uznání podle tohoto ustanovení, mohla splňovat podmínky uznání stanovené tímto ustanovením, je povinna uzavřít smluvní dohodu, která této organizaci umožní, aby byla nadále zodpovědná za toto provádění, jakož i za celkové řízení tak, aby si v konečném důsledku zachovala kontrolní pravomoc a případně možnost včasného zásahu do tohoto provádění po celou dobu trvání dohody. Příslušnému vnitrostátnímu soudu přísluší, aby v každém případě – a s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem projednávané věci, včetně povahy a rozsahu činností zajišťovaných externě – ověřil, zda si dotyčná organizace producentů takovou kontrolu zachovala.**

Podpisy